

ТЕТЯНА ПТАХА

ГЕОГРАФІЯ ПОЧУТТІВ

Дискурс
брустурів – 2020

УДК 821.161.2
П 87

Тетяна Птаха

Географія почуттів [Текст] : поезія / Тетяна Птаха. —
Брустурів : Дискурсус, 2020. — 128 с.

ISBN 978-617-7411-58-0

«Географія почуттів» Тетяни Птахи — внутрішній монолог, що фіксує живу течію думок, багатство образів і асоціацій, який не тільки вражає і дивує, а й вабить: передусім своєю метафорикою, а також — надзвичайною щирістю. Ведучи читача мапою почуттів згідно зі своїми переконаннями, знаннями, автор приводить його в країну кохання — до неймовірної первозданної сили любові, до потужного ґрунту розвитку справжності життя. Може, тому й немає в цій поезії різнохарактерних і різнопланових обману та фальші.

Микола Адам

© Тетяна Птаха, текст, 2020
© Дискурсус, видання, 2020

БІЛЬШЕ НЕ ГЕРОЙ

Твій біль — це смуток глибини;
Це крик невимовлених слів...
Мов страх чудовиська вини,
Утрати сонця... темних днів...

Так часто на землі помилки,
Бо руки не знаходять крила...
Високого ламають гілки...
Втрачають у житті вітрила...

Якщо болять вчорашні кроки
І кожен ранок — спомини про той, —
Зміни ти стоки на відтоки.
Заплач... Ти більше не герой...

27.11.2016

ЛЮБОВ БОЯЛАСЬ СПЕРШУ СВІТУ

Любов ховалася в серцях...
Любов боялась спершу світу...
Бо хто ж чекає в сірих днях
Містичне здійснення завіту...

Вона боялась сяяти в очах
І пелюстками падати на губи...
Вона висока... Несміливий птах...
Ховається... Боїться, видно, згуби...

Якщо вона колись розпрямить крила,
То небо спуститься сюди.
Білило чистоти на всі земні чорнила...
І кроки в неї — вічності сліди...

27.12.2016

ДУЕТ.

ЩО ПРОСЛАВИТЬ ДУШУ

Впізнати крила у руках...
І заблукати в чистих росах...
Повірити, що білий птах,
Любов'ю моститься у косах...

І огортає небо берегом своїм,
І висота тоді знаходить сушу...
Земля та небо стане їм
Дуетом, що прославить душу.

І стежки всі в крилату мить
В один до неба шлях зійдуться.
І зникне враз обмежень нить:
Реальність з казкою зростуться.

16.01.2017

БЕЗСМЕРТНІ СВІТАННЯ

Світло далеких вогнів...
Мрія в рожевім тумані...
Спомин забутих богів...
Пошуки правди в омані...

Пристань оголених тіл...
Найвищі під небом бажання...
Безмежжя як нашій уділ...
Любов як безсмертні світання...

21.01.2017

НАПЕВНО, ТИ
ІЗ ЯБЛУНЬ ТОГО ЦВІТУ

В очах Твоїх шукатиму відбитки...
Відбитки неба, Бога і тепла...
Душа навпомацки відчує нитки,
Якими міцно доля нас сплела.

Існує світ, що вищий цього світу, —
Бо замість сонця сяє там любов!
Напевно, Ти із яблунь того цвіту,
Що пелюстками землю вкриє знов!

09.02.2017

У ПОШУКАХ СВОГО НЕБА

*Ти перші літери у слові ПОЧУТТЯ...
І перша помилка в ЛЮБОВІ-слові...*

Невже твоя любов боїться?
І віра он сидить в кутку?
І сходу твому захід сниться,
І дежавю в життєвому мотку...

Було... Ти втратив висоту...
Тому тремтять сьогодні крила.
Але ж чи в радість самоту
Впускати у свої вітрила...?

Якщо дозволив хтось упасти,
Шукати інше небо — знак!
Бо найпростіше крила скласти —
Складніше знов сказати: «Так...»

08.05.2017

ТИ СТАНЬ
МОЇМ СВІТАННЯМ УНОЧІ

Ти стань моїм світанням уночі...
Коли втомилась обіймати світ...
Ти дій, коли навколо глядачі,
Яким байдужі запах мій і цвіт...

Ти стань моїм світанням уночі...
І тиху пристань збережи для нас.
Якщо це Бог вигадував ключі,
То двері нам покаже тільки час...

Ти стань моїм світанням уночі...
І тіні всі нехай собі горять...
Бо на брехню завжди є палачі,
А на любов є ті, хто вміють ждати...

26.06.2017

«ТАК» СИЛЬНІШЕ ЗА «НІ»

Іду, спиняюся і каюсь:
Невже я спомин лиш люблю?
За руку з привидом вітаюсь,
В минуле вісті знову шлю.

Та чи шукають там слова,
Де німота душі живе?!
І вітер листя обрива —
Новим замінює старе...

Навіщо вірі повертатись
І штопать діри в полотні?
Пора давно собі зізнатись,
Що «так» сильніше є за «ні»!

19.07.2017

СТВОРЮ Я КАЗКУ

Створю я казку, наче білим цвітом
Життя мого засипана стежина.
І едельвейси будуть править світом,
І ніжність тут синонім до «людина».

З кульбаби буде сплетене взуття,
І люди, мов птахи, приймають крила.
Бо тут до кожного одного дня
Приходить та, що все навек змінила.

Якщо питає хтось: «Які мірила?
Це що за тінь за кроками стоїть?!»
Прийшла ота, піти якій не сила,
Бо без душі чи варто тілу жить?

09.08.2017

НЕВЖЕ ЦЕ РАЙ?

За хвилями заметів голубими,
За «раєм» з холоду, де золоті скрижалі;
За темнотою тих, хто був ясними,
Кого видозмінить зуміли далі.

Де порох став з міцних гірських порід,
Де слово як пуста бездуха рама.
І безкорисним став життєвий плід.
І весь цей «рай» — чиясь успішна драма.

Маріонетки керували світом?!
Це ляльководам шана і призи.
Як можна обіцяти бути літом,
Якщо тепло твоє до першої грози?

Якщо набридне вірить у лжеквіти,
Якщо побачиш суть отих ґрунтів.
Ти звик, щоби іти — ламати віти;
Та шлях простіший в тих, хто полетів.

Немає раю. Сила є ТВОРИТИ!
Найкращі дні у буднях календарних.
Якщо сценарій серця відтворити, —
То на землі нема істот бездарних.

03.09.2017

ФЕНІКС У ЄСТВІ

Ти тільки гість. І кроки засипає
Осіньні листя — витвір самоти.
Та вимір твій колись пізнає
Безсмертний дотик висоти...

А зараз кроки... Безлічі доріг.
Невже ілюзія присутність неба?
Слова холодні, і холодний сніг,
І молитовна у теплі потреба...

І серце в грудях — дикий птах.
Його не можна приручити.
Те, що для розуму вже прах, —
Для нього сила далі жити!

Коли ілюзія торкнеться правди;
Коли розвіється туманний Оріон, —
То зрозумієш, що літав би,
Але від щастя заховався у бутон...

Повір, в тобі шляхи всі неба й Бога!
І твої очі — вогники у тьмі!
А твоя птаха-недотрога
Давно вже фенікс у єстві!

02.10.2017